

Họ và tên thí sinh:.....

Số báo danh:

I. ĐỌC HIỂU (4,0 điểm)

Đọc đoạn trích sau:

HẠ ĐỒ

Cuối năm lớp chín, tôi học bù đầu, người xanh như tàu lá. Ngày nào mẹ tôi cũng mua bí đỏ về nấu canh cho tôi ăn. Mẹ bảo bí đỏ bổ óc, ăn vào học bài sẽ mau thuộc. Trước nay, tôi vốn thích món này. Bí đỏ nấu với đậu phộng, thêm vài cọng rau om, ngon hết biết. Nhưng ngày nào cũng phải buộc ăn món đó, tôi đâm ngán. Hơn nữa, dù dạ dày tôi bây giờ tuyển một màu đỏ, trí nhớ tôi vẫn chẳng khá lên chút nào. Tôi học trước quên sau, học sau quên trước. Vì vậy tôi phải học gấp đôi những đứa khác.

Tối, tôi thức khuya lơ khuya lắc. Sáng, tôi dậy từ lúc trời còn tờ mờ. Mắt tôi lúc nào cũng đỏ kè. Ba tôi bảo:

- Nhất định đầu thẳng Chương bị hờ một chỗ nào đó. Chứ nghĩa đó vô bao nhiêu rớt ra bấy nhiêu. Thế nào sang năm cũng phải hàn lại.

Mẹ tôi khác ba tôi. Mẹ không phải là đàn ông. Mẹ không nở bóng phèng trước thân hình còm nhom của tôi. Mẹ xích lại gần tôi, đưa tay nắn nắn khớp xương đang lồi ra trên vai tôi, bú ngùi nói:

- Mày học hành cách sao mà càng ngày mày càng giống con mằm vậy Chương ơi!

Giọng mẹ tôi như một lời than. Tôi mỉm cười trấn an mẹ:

- Mẹ đừng lo! Qua kỳ thi này, con lại mập lên cho mẹ coi!

Không hiểu mẹ có tin lời tôi không mà tôi thấy mắt mẹ rưng rưng. Thấy mẹ buồn, tôi cũng buồn lây. Nhưng tôi chẳng biết cách nào an ủi mẹ. Tôi đành phải nín thở nuốt trọn một tô canh bí đỏ cho mẹ vui lòng.

Dù sao, công của tôi không phải là công cốc. Những ngày thức khuya dậy sớm đã không phàn bội lại tôi. Kỳ thi cuối năm, tôi xếp hạng khá cao.

Ba tôi hào hứng thông báo:

- Sang năm ba sẽ mua cho con một chiếc xe đạp!

Mẹ tôi chẳng hứa hẹn gì. Mẹ chỉ "thương" tôi một cái cốc trên trán:

- Cha mày! Từ nay lo mà ăn ngủ cho lại sức nghe chưa!

Ba tôi vui. Mẹ tôi vui. Nhưng tôi mới là người vui nhất. Tôi dang hoàng chia tay với những tô canh bí đỏ mà không sợ mẹ tôi thờ dài. Dù sao thì cũng cảm ơn mày, cơn ác mộng của tao, nhưng bây giờ xin tạm biệt nhé! Tôi cúi đầu nói thầm với trái bí cuối cùng đang nằm lăn lóc trong góc bếp trước khi cung tay cốc cho nó một phát.

(Trích Hạ đỏ, Nguyễn Nhật Ánh, Nxb Trẻ, 2019, tr.5-7)

Chú thích: Nguyễn Nhật Ánh (1955), quê ở Thăng Bình, Quảng Nam là một trong những gương mặt quen thuộc với bạn đọc các thế hệ, đặc biệt là tuổi mới lớn. Truyện của ông thường nhẹ nhàng, trong sáng để lại trong lòng độc giả nhiều dư vị và cảm xúc.

Thực hiện các yêu cầu:

Câu 1 (0,5 điểm). Xác định ngôi kể được sử dụng trong đoạn trích.

Câu 2 (0,5 điểm). Chỉ rõ thành phần phụ trong câu: "Cuối năm lớp chín, tôi học bù đầu, người xanh như tàu lá".

Câu 3 (1,0 điểm). Phân tích hiệu quả của biện pháp tu từ điệp từ: “Ba tôi vui. Mẹ tôi vui. Nhưng tôi mới là người vui nhất”.

Câu 4 (1,0 điểm). “Mẹ xích lại gần tôi, đưa tay nắn nắn khớp xương đang lồi ra trên vai tôi, bùi ngùi nói:

- Mà học hành cách sao mà càng ngày càng giống con mắt vậy Chương ơi!”

Chi tiết trên gợi cho em cảm nhận gì về nhân vật người mẹ?

Câu 5 (1,0 điểm). Em có đồng ý với cách học “học gấp đôi nhưng đũa khác” của Chương không? Vì sao? (Trình bày khoảng 5 - 7 dòng)

II. VIẾT (6,0 điểm)

Câu 1 (2,0 điểm).

Viết đoạn văn (khoảng 200 chữ) phân tích vẻ đẹp của nhân vật Chương trong đoạn trích “Hạ đò” ở phần Đọc hiểu.

Câu 2 (4,0 điểm).

Ước mơ là ngọn đèn soi sáng con đường đến với tương lai. Tuy nhiên, một bộ phận giới trẻ hiện nay đang sống không có ước mơ. Em hãy viết bài văn nghị luận (khoảng 500 chữ) đề xuất giải pháp cho thực trạng đó.

.....**HẾT**.....
(Thí sinh không được sử dụng tài liệu)